

at iagttage, for saa vidt Ægtepagten indgaas for Ægteskabets Stiftelse. Ægtefællerne kunne, forudsat at de ere fuldmyndige — ellers med Kurators eller Værges Samtykke — uden nogen Konfirmation, indgaa Ægtepagt, som saa er forbindende for dem selv og deres Arvinger. Indgaaen af Ægtepagten derimod efter Ægteskabets Indgaaelse, eller — hvad dermed staar i Klasse — ophæves eller forandres en tidligere indgaaet Ægtepagt, fordres dertil Konfirmation. Denne Bestemmelse er given for at beskytte Hustruen mod Mandens Overvægt, for at han ikke, naar de ere komne i Ægteskab, skal kunne formaa hende til at træffe Bestemmelser, som ikke maatte være heldige for hende. — Saa indeholder dette Kapitel Bestemmelser om Ægtepagters bindende Virkning for Tredjemand og fordrer som Betingelse i saa Henseende, at Ægtepagten er tinglæst og giver nærmere Regler om, hvor Tinglæsningen skal foregaa, nemlig ved Mandens personlige Værneting, og for saa vidt der er faste Ejendomme, ved disses Værneting. Derhos gives der Bestemmelser om, at der skal gives Gældsbreve, Aktier, Policer o. desl. Dokumenter Paategning om Ægtepagten, for at de kunne være undtagne fra Formuefællesskabet. — En særlig Bestemmelse gaar ud paa, at der ved Justitsministeriets Foranstaltning i Kjøbenhavn skal føres et Register over alle tinglæste Ægtepagter. Øjemedet dermed er at opnaa, at der er et Sted, hvor Tredjemand, som maatte finde retlig Interesse deri, kan henvende sig for at faa Oplysning om, hvorvidt der mellem et Par Ægtefæller er indgaaet Ægtepagt og i saa Fald, naar og hvor den er indgaaet. Videre kan han ikke faa at vide fra dette Kontor, men han vil saaledes der kunne faa fornøden Kundskab til, at han kan henvende sig, hvis han ønsker at faa Udskrift af den tinglæste Ægtepagt, til vedkommende Retsskriver.

Det andet Kapitel handler om Hustruens Myndighed og Raadigheden over Fællesboet. Med Hensyn til Hustruens Myndighed fastslaar Lovforslaget den samme Regel, som er fastsat i Loven af 29de December 1857 om den ugifte Piges Myndighed. Der er noget urimeligt i, at en ugift Kvinde er myndig efter de samme Regler som en Mand, medens hun, naar hun bliver gift, taber denne Myndighed. Reglen er derfor den, at Hustruen ganske paa samme Maade som den ugifte Pige er umyndig, indtil hun har fyldt 18 Aar, og indtil da altsaa staar under Værgemaal,

mindreaarig, indtil hun er fyldt 25 Aar og efter den Tid fuldmyndig. Naar hun er under 25 Aar, maa hun, for saa vidt hun har Særformue, have Væрге eller Kurator. Men det bestemmes, at hendes Mand kan beskikkes som hendes Væрге eller Kurator, dog saaledes, at han, hvor der er Tale om Retshandler mellem ham og hende, naturligvis ikke kan fungere i den nævnte Egenskab. — Dernæst indeholder Kapitlet Bestemmelser om Raadigheden over Fællesboet. Den Omstændighed, at Hustruen bliver myndig, medfører i og for sig ikke Nødvendigheden af nogen Forandring i de nu gældende Regler med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem der er raadig over den fælles Formue. Raadigheden derover maa være hos en af Ægtefællerne og maa naturligvis være hos Manden. Manden beholder altsaa Raadigheden over Fællesboet. Dog er der givet to Bestemmelser om Indskrænkning i denne hans Raadighed. Den ene angaar faste Ejendomme, Gældsbreve, Aktier, Policer og deslige Dokumenter, som ere indførte i Fællesboet af Hustruen, idet det fastsættes, at han ikke skal kunne raade over disse Formuegenstande, medmindre han har Hustruens Samtykke. Den anden Indskrænkning gaar ud paa, at han ikke skal kunne oprette Gavekontrakter, hvorved han forpligter Fællesboet ud over en vis Begrænsning. Det maa anses for at være nødvendigt, at der gives Sikring imod, at Manden udtømmer Fællesboet ved at give det bort og maaske endogsaa give det bort paa en Maade, der maa være i høj Grad krænkende for Hustruen. Der er her sat en Grænse, men det følger af sig selv, at det jo altid bliver noget vilkaarligt, hvorledes man vil sætte Grænsen. Den er her sat saaledes, at han af det fælles Bo ikke kan bortgive mere end 5 pCt. af, hvad Fællesboets Nettoformue udgjorde ved Udgangen af det sidst forløbne Aar.

Dernæst har Kapitlet en Bestemmelse om, hvorvidt Fællesboet er ansvarligt for Hustruens Forpligtelser. Med Hensyn til de Forpligtelser, som Hustruen har paa draget sig før Ægteskabet, vedbliver den gamle Regel at gælde, hvorefter Manden bliver personlig ansvarlig ogsaa for denne Gæld, og dermed naturligvis ogsaa Fællesboet og hans Særformue, ligesom ogsaa Hustruens Særformue, alt under Forudsætning af, at der ikke ved Ægtepagt er bestemt andet. — Med Hensyn til Forpligtelser, paadragte af Hustruen under Ægteskabet, opretholdes ganske naturligt den gamle Regel, at Hustruen med forpligtende Virk-